

Ζηλεύω των άλλων ποιητών τους στίχους...

Νίκος Κουφόπουλος

Γεια και χαρά παλι ξανά. Σε όλους και σε όλες.
Στους ταπεινούς, στους σοβαρούς, αλλά και στους...ξερολες.
Χαζεύω απ' το παραθυρό στο απέναντι μπαλκόνι,
μια όμορφη, γειτόνισσα τα ρούχα της να απλώνει.
Για λίγο κοιταζομαστε με κάποια αμηχανία.
Είναι αργά. Νυχτα ησυχία. Εκεί γύρω στη μια.
Μετά το βλέμμα της άλλου. Κι εγώ το χαμηλώνω,
και κλείνω το παραθυρό γιατί λιγάκι ...κρυώνω.
Αυτά με τη γειτόνισσα. Ανοίγω τον Καβαφί.
Μετά από λίγο ξανακοιτάω. Τα νυχτιά τώρα βαφεί.
Παραξένο. Είναι σίγουρα η ώρα περασμένη.
Εκτός αν ίσως, σκεφτήκα, κάποιον θα περιμένει.
Η σκέψη μου ήταν σωστή. Σε λίγο κάποιος νέος,
βρέθηκε να είναι δίπλα της. Μου φάνηκε ωραίος.
Συντομα η πόρτα έκλεισε, και τα παντζούρια επίσης.
Και στον Καβαφί αρχίσα να κάνω ερωτήσεις:
-Φίλος της να είναι ή αδερφός; Ή εραστής σπουδαίος;
-Φίλε μου γιατί νοιάζεσαι; Αυτός ήτανε νέος...
Αγρίεψα. -Τι εννοείς ρε Κωστά, του φωναζώ.
Εγώ με δέκα από αυτούς αμα χρειάζεται τα βάζω.
Το γέλιο του ακουστήκε πεντε στενά πιο κάτω.
Μου λέει: -Νικό, χαλαρώσε και πάμε παρακάτω.
-Ακού Καβαφί, αράξε. Μη μου την λες εμένα.
Θα κλάις αμα σου διηγηθώ δικά μου περασμένα.
Ξανά γέλια τον επίασαν. -Ένταξει. Σε πιστεύω.
Και άλλωστε, κι εγώ, ακόμα ...μπερμπαντεύω.
Τον...εκλείσα. Άκους εκεί; Και τον Ρεμπώ ανοίγω.
Εκλαμπείς λίγο διαβάσα, και μου είπε: -Νικό, θα φύγω.
-Πού πάς Άρθουρε, αράξε λιγάκι να τα πούμε.
-Δεν γίνεται, είμαι βιαστικός, μα θα ξαναβρεθούμε.

Εφυγε κι ολομοναχος ξεμεινα εγω στο σπιτι.
Δευτερα αργα, και αρχισε να ξεμερωνει η Τριτη.
Σκεφτηκα παλι για δουλεια αυριο να παω πρεπει.
Και θα περασει και αυτη η γυμναστρια η Ντεπυ.
Καλο κοριτσι μα λιγακι μου εμενα μου τα...σπαι.
Ζηταει συνεχεια διαφορα. Ζηταει. Ολο ζηταει.
Ομως αυτα αφηστε τα, εσας δεν ενδιαφερουν,
τι κανουν οι πελατες μου και τι ολο μου γυρευουν.

Παμε τα νεα να σας πω εν τάχει και με τιτλους:
Της Βαβυλωνας ειπανε πως βρηκανε τους κηπους.
Ενταξει, απολιθώματα. Και έναν ταφο ακομα,
αρχαιολογοι βρηκανε, μα ελειπε το πτωμα.
Αυτό τους προβληματισε. Αραγε τι ειχε γινει;
Και ποιος να ηταν ο νεκρος; Εκεινος ή...Εκεινη;
Του Euro, τα μαθατε τα νεα υποθετω.
Της ευκαιριας δράττομαι, και ένα θεμα θετω:
Η βια είναι χρησιμη; Και αν ναι, ποση και ποτε;
Αν ειστε του Γκαντι οπαδοι, ας μη μιλαμε τοτε.
Για σας ξεκαθαρο είναι αυτό. Εχετε παρει θεση.
Εγω λιγο μπερδεύομαι. Ποια είναι αραγε η σχεση,
της δικαιης βιας ή αυτό που λεμε αντιβία,
όταν φτανουν τα πραγματα να...γραψει η ιστορια;
Καταλαβαινεται σαφως τι λεω και πού το παω.
Ξερω ειστε ολοι εξυπνοι. Σκεφθητε. Σταματαω.
Χαθηκα παλι ανάμεσα σε σκεψεις μπερδεμενες.
Γιατι ολοι τις σημαιες τους, λεν είναι...τιμημενες;
Και η τιμη αληθινα δεν ξερω ποσο φτανει;
Γιατι αραγε κανεις αξιζει να πεθανει;
Μεγαλα ερωτηματα βαζω και ισως κουραζω;
Το ματι κλεινω πονηρα και λιγο σας πειραζω.

Παμε να ελαφρύνουμε λιγακι την κουβεντα.
Ομορφα νεα θα σας πω, για μια καλη πατεντα:
Φτιαξανε λεει παγωτο χωνακι...σε ξυλακι.
Ειπαν πως είναι εφεύρεση του γλυπτη μας του...Τακη.
Περιοργο μου φαινεται. Ισως να κανω λαθος.

Ξερω πως με... ανεμομυλους εφτιαξε ένα δασος.
Χαχα...ειδατε; Πονηρα τις γνωσεις μου προβάλλω.
Για γλυπτες, μεγαλους ποιητες, και εχω ακομα κι άλλο.
Βλεπετε τι είναι ο ανθρωπος; Νιωθει συχνα σπουδαιος.
Μα όταν τα δυσκολα ερχονται, τοτε τον πιανει δεος.
Το θεμα μας είναι λοιπον, να ριξουμε τους τοιχους.
Κι εγω...

Ζηλεύω των άλλων ποιητών τους στίχους...

Ζηλεύω των άλλων ποιητών τους στίχους,
και σβήνω, γράφω συνεχώς, και πάλι σβήνω.
Μα οι προσπάθειες μου πέφτουνε σε τοίχους.
Δεν ήταν φαίνεται γραφτό, ποιητής να γίνω.

Ζηλεύω των άλλων συνθετών τις μουσικές,
έτσι όμορφα που βάζουν μια-μια τις νότες.
Οι δικές μου δεν μπόρεσαν, απόμειναν μισές.
Δεν ήταν να διαβώ της συνθέσεως τις πόρτες.

Ζηλεύω τους άλλους τους τραγουδιστές συχνά.
Το πάθος τους, την γλυκιά, την δυνατή φωνή.
Η δικιά μου ποτέ δεν κατάφερε πάρα πολλά.
Δεν ήταν να με γράψει η ιστορία ως τραγουδιστή.

Έχω όμως κάτι που αξίζει όσο ένας θησαυρός,
που σίγουρα αν το μάθαιναν, θα ζήλευαν πολλοί.
Καλά κρυμμένο, στης ψυχής μου τα δωμάτια εντός.
Το ψάχνω όμως ακόμα γιατί δεν το έχω βρει.

Έτσι τα βράδια ήσυχος ξαπλώνω στο κρεβάτι.
Κάποτε λέω, θα το βρω. Ίσως αύριο, ίσως τώρα.
Σίγουρα θα αναδυθεί από μέσα μου αυτό το κάτι.
Κι αν πάλι δεν συμβεί, φαίνεται δεν ήταν η ώρα.

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια...

nikos1789@gmail.com